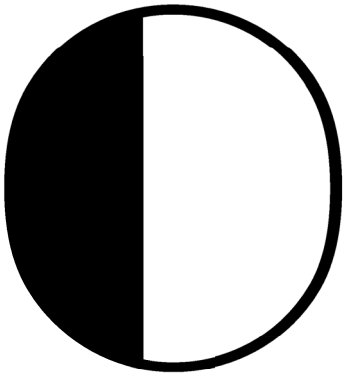
IK SNAP HET WEL

TASHARO TERBORG

© 2026 Tasharo Terborg

"In een kom soep met lettervermicelli gaat het niet om de d's en t's, maar of de soep goed smaakt."

Wist je dat ik iemand ooit een blauw oog heb geslagen? Niet? Misschien ook wel logisch dat je dit niet weet als je mij niet goed kent. Misschien is het nog wel onlogischer als je mij wél kent. Zelf wist ik dit ook niet van mezelf, tot de kerst van 2020. Dit is geen bekentenis dat kerst met de familie uit de hand liep en ik mijn oerinstinct niet onder controle kon houden. Nee, mijn moeder vertelde een verhaal over mijn tijd op de basisschool. Destijds maakte het waarschijnlijk geen indruk op mij. In ieder geval niet genoeg om er een actieve herinnering aan te hebben. Met dat gegeven zou je kunnen stellen dat ik mezelf ook niet goed genoeg ken. Althans, kende. Dat ik tot iets dergelijks in staat was wist ik niet, maar inmiddels weet ik dat wel. Mocht het dus voorkomen dat dit boek een bestseller wordt – wat een illusie is die ik niet maak –, ik een boeklezing in Bant geef en wij elkaar tegenkomen: "Ge zijt gewaarschuwd."

Er is één constante in het leven, en die constante is 'verandering' – jij, de wereld om je heen, jouw kijk op die wereld en het beeld dat al die mensen van jou hebben. Het beste voorbeeld is hoe het elke keer ging als ik mijn vader in de auto ter verantwoording riep. We hadden toen nog niet de mobiele telefoons van nu, laat staan dat we tablets hadden. Wel had ik een Game Boy, maar die had met twee AA-batterijen niet het eeuwige leven en boeken lezen was (en is eigenlijk nog steeds) niet mijn ding. Meestal had ik dus niets beters te doen dan wachten tot we thuis waren en over de schouder van mijn vader te kijken. En weer naar buiten. En weer over zijn schouder. Constant heen en weer, tot iets mijn blik vasthield.
"Oh, dat mag niet, je rijdt veel te hard", zei ik dan, als hij 125 kilometer per uur reed op een weg waar er 120 op de borden stond. Dat was mijn beeld, het beeld van een kleine 'ik' op de wereld van toen. Jaren later zit ik in dezelfde situatie, met andere kennis en andere ervaringen. Toen pas begreep ik die vijf kilometer die hij te hard reed. Inzichten veranderen nou eenmaal, maar ik ben niet de beroerdste om excuses te maken, dus: "Sorry, pa!"

Tijdens mijn middelbareschooltijd, heb ik mijn interesse in filosofie ontwikkeld. En ondanks dat ik het vak filosofie leuk en interessant vond, had ik nooit gedacht dat ik voor mijn plezier of ontspanning die boeken

later nog zou kopen, laat staan ook nog zou lezen. Het klinkt bijna als vrijwillig huiswerk maken. Door filosofie is de liefde voor het nadenken over verschillende zaken ontstaan of tenminste enorm doorontwikkeld. Toch zal ik zwijgen als er in een theaterzaal iemand luidkeels en met urgentie in zijn stem roept "Is er een filosoof in de zaal?" Niet alleen omdat ik mijzelf liever op de achtergrond bevind, maar ook omdat ik verre van een filosoof ben. Al zal ik wel eerder in het hokje passen van een 'denker' dan in dat van een 'doener'. Het is mooi om mensen te begrijpen, maar daarvoor moet je wel meerdere perspectieven kunnen zien. Dit boek is dus een kijkje in mijn perspectief op de wereld.

Tijdens mijn beste imitatie van Muhammad Ali had ik graag willen weten wat mijn perspectief op de wereld was. Niet elke gedachte blijft je – bewust of onbewust – even goed bij. Wat ging er om in mijn hoofd toen ik dat blauwe oog uitdeelde? Had ik toen maar – op tienjarige leeftijd – mijn 'talent' gebruikt om dat gevoel te archiveren in plaats van gedichtjes te schrijven voor meisjes, waardoor ik veel meer mocht doen dan alleen het voorlezen van deze gedichtjes.

Nu, een aantal jaren later en wijzer(?), schrijf ik dus ook met andere doelen. Over nog eens twintig jaar wil ik weten waarom ik dacht zoals ik nu denk, zodat men mij niet kan verrassen met wie ik ooit was. Het doel is dat ik mezelf ken en, als ik twijfel, een boekje over mezelf kan openslaan. Het boek is dus ook van mij en voor mij. Het feit dat jij dit nu leest is vanwege een ander doel: de wereld een klein beetje beter te maken. Waar mijn vriendin in Suriname schildpadden redt, probeer ik mensen na te laten denken. Niet met het doel om complottheorieën de wereld in te helpen, maar om ons te laten nadenken over onszelf. Luister dus niet naar iemand die beweert dat het eerste woord van elke alinea in dit boek een zin kan vormen, die als toegang dient voor een eliteclub in de lagunes van Bolivia, waar iedereen per jaar slechts één dag ouder wordt, om zo in het jaar 2277 de wereld over te nemen met behulp van de magie uit Harry Potter, wat een waargebeurd verhaal blijkt te zijn, en ik dan (…toen ik hier aankwam in deze, met opzet, véél te lange zin, ging ik voor de grap op zoek naar een '*which Harry Potter character are you*'-quiz. Van alle films had ik

er niet één uitgekeken en aan de boeken was ik nooit begonnen, dus ik klikte maar wat aan om te bepalen welke naam ik hier zou noteren. Misschien zit er toch waarheid in de complottheorie want, en ik lieg niet…) zowaar zelf Harry Potter was.

Regelmatig vraag ik me dus af wat ik ergens van vind, wat ik zou hebben gedaan in een situatie en of ik het wel snap. Die vragen zou ik willen 'triggeren' bij eenieder die de moeite heeft genomen om dit boek open te slaan. Wat zouden jullie gedaan hebben als je een boek wilde schrijven maar er vervolgens niet meer dan honderd pagina's aan tekst op papier raakten? Had je dan – net als ik – getwijfeld of je dit wel een boek kon noemen? Zou je – net als ik – niet willen stoppen totdat je minimaal 290 pagina's had geschreven, zoals in je eerste boek, omdat je dat als maatstaf hield? Of deed je – net als ik – en bracht je het boek toch uit omdat je vrede had met het idee niet meer te zeggen dan dat je op dit moment wilde. En kwam dat in één keer, of duurde dat – net als bij mij – dan ook ongeveer tien jaar?

Toch blijf ik ook gewoon het jongetje dat gedichtjes schrijft om anderen in te pakken[0]. Gaandeweg verliest het wel zijn effect, maar dat weerhoudt mij er niet van om het te blijven proberen.

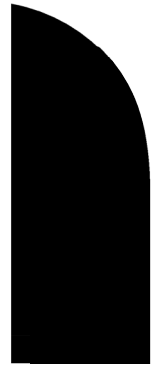
?
Vraag even wat het betekent
Is het een vermomd uitroepteken
Of wil je echt wat weten

?
Als er antwoord wordt gegeven
Ben je dan zeker
Word je dan begrepen

?
Wat een vaag teken

[0] En…ingepakt?

“Having money isn´t everything. Not having it, is.”

Hoewel ik de aspiratie niet per se deel, snap ik het wel. Misschien nu wel meer dan ooit. Nooit ben ik echt op een zonvakantie geweest, of een andere lange vakantie. Als kind ben ik wel een paar dagen naar Disneyland geweest in Frankrijk. Destijds stond ik er niet bij stil in wat voor luxe ik me begaf. Het leek er gewoon bij te horen, bijna alsof het enkel was zodat ik – net als alle andere kinderen – na de vakantie wat te vertellen had in de kring op school. Later, als je steeds meer aan je eigen portefeuille bent overgeleverd – tenzij je extreem veel geluk hebt met het vinden van een partner[1] – is het allemaal minder vanzelfsprekend.

Veel mensen moeten er heel hard voor werken en zelfs als ze dat hun hele leven doen, kan het vaak niet op tegen de salarissen van hun meerderen. Dat staat nog los van de LeBron Jamesen en Cristiano Ronaldo's van deze wereld. Hun jaarsalaris dekt het bestaan van een gemiddeld huishouden voor zeker tien jaar. Of dit eerlijk is, valt over te discussiëren, maar ik heb die wijsheid niet in pacht. Ooit hoorde ik: "Als de wereld voor iedereen oneerlijk is, is die dan niet eerlijk voor iedereen?"

Ze bezitten een uitzonderlijk talent en ik niet[2], maar het is ook de motivatie en de drang om er wat mee te doen. Ze genieten van een bepaalde levensstijl en willen ervoor zorgen dat ze deze altijd kunnen behouden. Het is wat je zelf van je talent wilt maken. Quote twee: "*Hard work beats talent, until talent starts working hard.*"

Nu weet ik in welke categorie ik val; kijk maar naar mijn eerste boek. In verschillende boeken zie ik auteurs een notitie maken van hun eerdere werken, dus ik schaam me er absoluut niet voor om aan zelfpromotie te doen. Dus ja: Romeo. Als je objectief en zonder belang naar dat meesterwerk kijkt, kan je onmogelijk van mening zijn dat ik daar alles uit heb gehaald. Of ik talent heb? Nee. Misschien zeg ik dat alleen omdat ik te bescheiden ben om te zeggen dat het anders is, maar ik vind schrijven vooral heel leuk om te doen.

[1] Ooit las ik: "*If you are poor, it is not your mistake, but if you die poor, it is.*"
[2] Je mag het hier gerust mee oneens zijn.

Sommigen zeggen – en daar ben ik ze uiteraard heel dankbaar voor – anders. Of ik hard werk? In Romeo heb ik behoorlijk wat uren/dagen/weken/maanden gestoken. Deze tijd zat hem voornamelijk in het corrigeren van fouten.

Bij nader inzien had ik hier best wat meer tijd in mogen steken. Als ik hem er nu bij pak, vraag ik me soms af hoe ik die fuoten heb kunnen maken, maar nadat ik een fysiek exemplaar – een echt boek met een voor- en achterkant – in mijn hand had, heb ik het nauwelijks meer de aandacht gegeven die het verdiende. Het doel had ik al bereikt, het was een overwinning op mijzelf en iets waar ik trots op mocht zijn. Roem noch rijkdom speelde een rol. Men heeft mij wel eens gevraagd hoeveel boeken ik verkocht heb. Mijn antwoord luidt dan zachtjes[3]: "niet zo veel." Men kan dan zelf bedenken wat 'niet zo veel' betekent voor hen. De een denkt dat ik er drie heb verkocht, een ander ziet vijftig verkochte boeken als 'niet zo veel'. Daar kan ik me prima in vinden!

De mensen om me heen hebben hem gelezen (en waren niet eens negatief, maar ik daag je uit om vooral je eigen mening te vormen) en hun mening was mij meer waard dan het voorgaande. Natuurlijk had ik er meer mee kunnen doen en wie weet doe ik dat ooit nog (gewoon een referentie maken in al mijn nog komende boeken, zoals nu!), maar het blijft een boek voor mijzelf. Door te schrijven weet ik over zestig jaar, wanneer mijn geheugen me in de steek laat, nog steeds weet wat ik op 21-jarige leeftijd dacht. Schrijven in Nederland maakt je – uitgezonderd als je talent hebt én heel hard werkt – niet rijk, al snap ik die drang wel. Sommigen werken tachtig uur per week om met 45 jaar met pensioen te kunnen. Zelf werk ik op het moment van schrijven 28 uur en doe ik vooral wat ik leuk vind. Mensen leven naar hun stand en wanneer je honderdduizend euro per jaar verdient, kan die auto van 2014 écht niet meer.

[3] *See what I did there?* Dat getuigt toch van talent?

Je krijgt wel eens de vraag wat je zou doen als je de jackpot wint. En hoewel het vaak onschuldige *small-talk* is tijdens een feestje of borrel, heb ik het altijd een leuk gedachte-experiment gevonden. Auto's, kleren en vrouwen (Drake ft. Trey Songz – Successful, al gebruikten ze een ander woord dan 'vrouwen' of 'women'), dat is wat veel – voornamelijk mannen; zelf zie ik een gemiddelde vrouw niet voor auto's en mannen kiezen. Voor vrouwen werd het dus 'kleren, kleren en kleren' – zouden kiezen. En ik heb mezelf echt wel eens uitgedaagd hier een goed antwoord op te formuleren, maar ik ben waarschijnlijk te saai om mijzelf alles uit dat lied te geven. Vermoedelijk blijf ik 'gewoon' in een rijtjeshuis wonen (al is het voor iedereen die dit leest in 2026 al een niet-vanzelfsprekende luxe) en blijf ik 'gewoon' aan het werk. Bij de gedachte aan het winnen van de jackpot schiet mij direct een oude reclame te binnen; een reclame waar je in eerste instantie van zou denken dat het iemand is die lekker met geld smijt, maar ik hou er een andere lezing op na.

Het ging om een reclame van de - naar eigen zeggen – voordeligste opticien. Deze opticien was zo voordelig dat de hoofdpersoon in de reclame elke dag nieuwe schoenen, tandenborstels en borden gebruikte. Alles was elke dag nieuw en dus ook zijn bril. De prijzen waren laag genoeg om elke dag een nieuwe bril te kunnen kopen. Je kan natuurlijk zeggen dat hij genoeg geld had om alles te kopen wat hij wilde, maar hij had geen groot huis, geen grote auto of veel vrouwen (wel veel kleren dus). Hij had vooral een gebrek aan zorgen, of leek dat in ieder geval te hebben.

Zorgen zijn niet goed voor de mensen, toch?

Als er geen zorgen zijn, denk ik dat iemand zich te kwetsbaar zou opstellen. Als je geen pijn meer zou voelen, dan zou je met minder voorzichtigheid het leven leiden. Je geeft geen prioriteit aan gevaren zoals een fietser die tegemoet rijdt wanneer je net wil oversteken. Velen van ons hebben geleerd om naar links te kijken, vervolgens naar rechts, en vóór we écht oversteken, nog een laatste keer naar links. Als je toch geen pijn zou voelen, zou één keer naar links kijken waarschijnlijk voldoende zijn. Het

gevolg van je nalatigheid: een auto die van rechts komt, je verplettert waarna je op slag dood bent. Dat gebeurt dan weliswaar zonder pijn, maar daar heb je niets aan als je dood bent. Als je nu denkt "Waar ben ik aan begonnen?": welkom in mijn boek (en in mijn hoofd). Dit gaat óf een hele leuke rit worden, óf een hele lange. Ja, óf je legt het boek voorzichtig terug en besluit níet af te rekenen, maar dat doe je mij hopelijk niet aan.
Om mijn verhaal te vervolgen:

Stel dat je ooit op een dag in een zwembad zwemt. Je neemt een duik in het water en merkt dat je geen moeite hebt om onder water te blijven. "Wat gek", denk je. Je kan met het grootste gemak onder water ademen. Op je volgende vakantie ga je duiken in de zee. Op een paar meter diepte neem je achteloos je masker af, om dan tot de pijnlijke conclusie te komen dat je gave enkel werkt in zoet water.

"Wat een stomme vergelijking!", hoor ik je denken, maar werkt het niet ook zo met geld? Voetballers hebben tijdens hun loopbaan het geld voor het oprapen, maar zodra ze hun kicksen aan de wilgen hangen, komen ze soms in financiële nood. Wat als ze het nooit zó breed hadden, dat ze alsnog elke maand moesten budgetteren om rond te komen? Als je ervan uitgaat dat het altijd goed gaat (of in mijn stomme vergelijking dat elk water hetzelfde is), zijn er sommige – niet iedereen, dat weet ik – die niet om kunnen gaan met de situatie waarin het minder goed gaat (zout water). Als je stinkend rijk bent en dat definieert als "zoveel *money*" (aldus de Nederlandse loterij die ervoor moet waken dat we niet verslaafd raken aan gokken), maar je verliest die '*money*', dan zal je wel balen als er niet echt een ex-miljonairs-fair bestaat zoals ooit gezien in een reclame. Dat was dezelfde serie reclames met uitspraken als "Van een X5, naar lijn 5.", "Van villawijk, naar krantenwijk." of de mooiste[4] "Van een tv in elke ruimte, naar nauwelijks ruimte voor de tv."

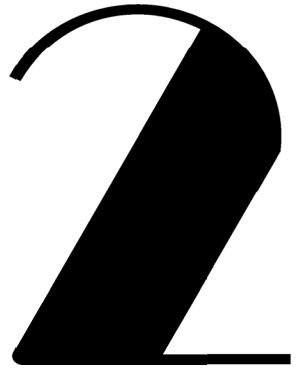
[4] Omdat ik de uitspraken niet meer goed voor de geest kon halen, keek ik een compilatie terug. Eigenlijk was het mooiste beeld dat van zijn vrouw, die op de computer bij een tweedehandssite aan het winkelen was. Hij zei: "Die shopt nog steeds op de PC."

Misschien is het niet verstandig om al het geld dat we hebben uit te geven alsof het zo onuitputtelijk is als het zand in de Sahara. Elke euro die we hebben oppotten is dan weer het ander uiterste; dat raad ik niet aan en is – zover ik de stof op de middelbare school juist heb meegekregen – ook niet goed voor de economie. Nee, je hoort mij niet zeggen dat we alles moeten vrezen, maar net als andere zaken in het leven, moet je zorgen ook hebben zij het wel met mate.

Verderop in het boek haal ik er nog een ander tegeltje uit het toilet van mijn ouders bij, maar nu wil ik het hebben over een met deze tekst: "Een mens lijdt dikwijls het meest door het lijden dat hij vreest, doch dat nooit op zal dagen. Zo heeft men meer te dragen dan God te dragen geeft."

Wat mijn vakantie betreft: momenteel kijk ik uit op een berg waarvan ik de naam niet weet, want toen de host deze uitsprak ben ik hem vanwege zijn veel te moeilijke naam gelijk vergeten. Het is hier rond de dertig graden. Gisterenavond hebben we heerlijk gegeten. Mijn vriendin trekt baantjes in het zwembad, waar ik zo ook maar aan ga beginnen. Het is onze derde dag in Griekenland en we mogen er nog van een aantal genieten. Een permanent verblijf kan ik me persoonlijk niet indenken, maar eerlijkheidshalve: zowel het drankje als het broodje en eigenlijk alles hier is geweldig. Een plek waar een mens eigenlijk geen zorgen kent. En hoewel het voor nu heerlijk is, vind ik het ook prima om straks weer terug te gaan naar mijn leven waar ik hard moet werken om mijn baan te behouden, moet zorgen dat ik een warme maaltijd heb en leuke dingen niet als 'normaal' ga zien. Met mijn 'niet zo veel' verkochte boeken ben ik blij, maar ik snap wel dat men zich afvraagt of ik er niet meer mee had willen doen. Of dat ik niet de nieuwe J.K. Rowling had willen worden en mezelf financieel onafhankelijk kon schrijven. Dat men fantaseert over een verdeling van de zorgen die eerlijker is – ondanks dat iedereen zijn eigen zorgen heeft – snap ik ook. Ach, ik snap wel dat mensen rijk willen zijn.

"We can't make love on hungry belly."

We zijn wat voorzichtig begonnen met het eerste hoofdstuk. Rijk willen zijn. Dat is geen heel gekke gedachte, toch? Er zijn genoeg mensen die er veel voor over zouden hebben. "*Money is what makes the world go round*." Dat dachten Elizabeth Holmes en Anna Sorokin vast ook. Velen kunnen er geen genoeg van krijgen.

Met dit boek zal ik niet rijk worden. Schrijven is iets wat ik hartstikke leuk vind om te doen. Mijn eerste boek was therapeutisch en heeft ervoor gezorgd dat ik me weer een stuk beter ben gaan voelen. Het feit dat je dit nu leest is het bewijs dat het mij gelukt is een tweede boek te schrijven. Dat heb ik dat niet gedaan omdat ik zo overtuigd ben van mijn kunnen en dacht: "Ik kan de wereld niet onthouden van al het moois dat ik kan geven." Nee, het schrijven is niet alleen therapeutisch, maar het geeft mij ook het vermogen dingen te zeggen die ik dan niet hardop uit hoef te spreken. En ja, dat is misschien een beetje laf. Het zit ook niet in me om – als het niet hoeft – de gevoelens van iemand te kwetsen. Leven en laten leven. Met dit boek neem ik het podium om anoniem die situaties te beschrijven. En telkens als ik een hoofdstuk afrond, oefen ik mijn meest oprechte "Nee, hoor" voor de spiegel, voor als iemand mij vraagt: "Gaat dit over mij?'

Laat ik vooropstellen dat ik zou willen dat wat ik in dit hoofdstuk beschrijf, niet waar was.

"*What the world needs now, is love, sweet love. It's the only thing, that there is just too little of.*"- Jackie DeShannon.

Een uitspraak waar ik me over het algemeen wel in kan vinden. Zelf heb ik mijzelf weleens beschreven als een 'hopeloze romanticus'. Er is echter één grote 'maar'. Jaren geleden bevond ik me in een situatie waar ik destijds geen moeite mee had. Op het moment zelf was het voor mij de normaalste zaak van de wereld en was wat er gebeurde een teken van liefde. Wat minder lang geleden – en ook als ik er nu aan terug denk – herleefde ik die situatie anders.

Er stonden twee mensen voor de trouwambtenaar. Zij waren al jaren bij elkaar, hadden samen eigenlijk alles al meegemaakt, maar van trouwen was het nooit gekomen. Tot nu – het moment waarop zij hun liefde aan elkaar bezegelden met het huwelijk. Zoals gebruikelijk vroeg de trouwambtenaar of het echtpaar nog mooie woorden met elkaar wilde delen.
"Waarom wilt u van Emma uw vrouw maken?", vroeg de ambtenaar die het huwelijk zou voltrekken. De bruidegom antwoordde: "Omdat ze de moeder is van mijn kinderen."

In het moment voelde ik geen overtuiging, en ook toen ik er later aan terugdacht was ik verbaasd over dat kille, zakelijke antwoord. Natuurlijk overdrijven ze in films en boeken het begrip 'liefde', maar is dit nou hoe het er in de echte wereld uitzag? Maar nu – nu snap ik het.

In mijn eerste boek staat liefde centraal. Dat liefde soms gekke dingen met je doet, heb ik van dichtbij meegemaakt. Het is fijn dat de liefde soms gekke dingen doet. Toch zet ik soms vraagtekens bij bepaalde relaties. Zeker op het moment dat je twijfelt of het echt gaat een liefdesrelatie gaat, omdat de vrouw in kwestie een stuk ouder is en de moeder had kunnen zijn van de 'man' (of andersom natuurlijk). Wanneer je de bevestiging krijgt dat het om een stel gaat – gezien je ze innig lichaamssappen ziet uitwisselen – draai je het hoofd toch maar af van de situatie, alsof je die een beetje afkeurt. De volgende situatie zal een aantal van jullie ook zeker herkennen. Je ziet dan iemand die jijzelf als 'mooi' typeert, lopen met iemand die dat – op zijn zachtst gezegd – niet is. Dat zou mij helemaal niets moeten schelen. Sterker nog, ik zou blij moeten zijn dat dit kan. Als dat niet het geval zou zijn, zou ik het zelf ook bijzonder lastig hebben in deze wereld.

Als ik dit fenomeen weer eens voorbij zie komen en het gaat om een leuke vrouw, denk ik soms: "Als ze op hem kan vallen, dan zou ik zeker kans maken."

Dit is natuurlijk super oppervlakkig, omdat ik niet weet wat hij haar allemaal geeft[5]. Wat dan vaak volgt is de conclusie dat ik de situatie niet begrijp. Het is helemaal niet erg dat ik als buitenstaander die situatie niet begrijp. Des te belangrijker is het dat je de situatie wél begrijpt, als onderdeel van die relatie. Ook dat is echter niet altijd het geval. En soms weet je wel hoe iets zit, maar wil je het niet zien.

Hoewel ik het in een later hoofdstuk uitgebreid ga hebben over het krijgen van kinderen, moet ik nu alvast een punt aanstippen. Dus voor het volgende stuk, keer ik mij naar de ouders van nu. Van ouders wordt gezegd dat ze onvoorwaardelijk van hun kind houden. Dat gebeurt misschien wel zonder dat ze dat zelf echt willen. Een uitspraak als "Ja, ach, het blijft toch mijn zoon" past prima in deze redevoering.

Maar wat als jouw zoon of dochter dingen doet waar jijzelf niet achter staat? Een collega vertelde mij dat er toch altijd een vorm van liefde zal zijn. Dit zei hij nadat de situatie werd geschetst van zijn kind, maar dan opgeleid als moordenaar. Je houdt niet van de dingen die hij of zij doet, maar wel van de persoon. Een ouder heeft een kind zien opgroeien. Die heeft wellicht nog het beeld van het kind terwijl het als tweejarige van de glijbaan afging of een ijsje deelde met de hond. Het zijn beelden die emoties van liefde oproepen. Het lastige voor mij in deze discussie is dat ik het zelf nooit heb kunnen ervaren en van dat argument lusten ze wel pap: "Wacht maar tot je zelf kinderen hebt!"

Maar lieve ouders van nu: als je naar je kind kijkt en denkt "Als ik van tevoren had geweten dat dit het resultaat zou zijn, dan…" of iets van vergelijkbare aard, dan is dat geen probleem. *I got you*! In liedjes en films is liefde vaak een bindmiddel. Zolang er maar liefde is, komt het goed. Liefde overwint alles, toch?

[5] Geeft als in 'toevoegt aan de relatie'. Zo oppervlakkig ben ik nou ook weer niet.

Het probleem met het beschrijven van de volgende situatie is dat ik niet weet of het echt zo is. Het is mijn interpretatie van wat ik hoor en zie. Dus als je denkt dat dit over jou gaat, maar vindt dat ik er compleet naast zit: hierbij alvast mijn welgemeende excuses. Aan de andere kant, als je denkt dat het over jou gaat, zit er misschien een klein stukje waarheid in.

In andere delen van de wereld zal dit meer gemeengoed zijn dan hier in Nederland. Je mag hier houden van wie je maar wil. En dat deed zij ook. Zij hield van iemand uit een ander milieu. Zij kwam uit een gezin dat het goed voor elkaar had. Muziekles? Geen probleem. Studeren aan de andere kant van het land? Geen probleem. Ze had een leven zonder al te veel zorgen. Op een punt in haar leven kwam ze iemand tegen. Hij viel niet in diezelfde categorie. Hij had geen baan. Hij solliciteerde wel, maar bedrijven wezen hem vaak af. Hij had zijn school niet afgemaakt. Hij stond wat laconiek in het leven, in tegenstelling tot haar. Toch vonden ze elkaar – en dit is bij uitstek een voorbeeld van de liefde die gekke dingen doet. Ze vonden elkaar als Aladdin en Jasmine. Hun onderlinge aantrekkingskracht schoof alle verschillen aan de kant. Haar ouders hadden nog nooit iemand als hem gezien. En toen zij voor het eerst bij hem ging eten, moest ze op het toilet googelen wat er op haar bord lag. Dat deed er allemaal niet toe, want de taal van de liefde was universeel en zij waren gelukkig. Voor een tijdje.

Uiteindelijk was de relatie niet bestand tegen alle verschillen, die op termijn te groot bleken te zijn – vooral het verschil in motivatie en ambitie. Het was zeker geen 'onmogelijke liefde' en anderen zullen ongetwijfeld het gat beter hebben kunnen dichten dan zij, maar voor hen was dit niet weggelegd. Jaren later heeft zij opnieuw de liefde gevonden. Voor zover ik weet, zijn zij nog steeds samen. Haar partnerkeuze is wel wat veranderd. Hij heeft zelf een goede baan, maar heeft zich in zijn leven nooit druk hoeven maken over financiën. Haar ouders komen uit dezelfde plaats als die van hem. En misschien voor haar nog het belangrijkste: het was een feest van herkenning de eerste keer dat ze bleef eten bij zijn ouders.